

Arrest

nr. 122 818 van 22 april 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Gambiaanse nationaliteit te zijn, op 7 april 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 21 maart 2014.

Gelet op de artikelen 39/77 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 april 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 april 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat N. ZAMANI, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché P. WALRAET, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een Gambiaans staatsburger te zijn, van Mandinka-origine, afkomstig uit Bakau. In 2006 werd u lid van de partij UDP (United Democratic Party), waarvan uw vader, B. D. (...), momenteel nationaal voorzitter is. U werd 'youth mobiliser' voor de partij en ging daarom van huis tot huis om mensen te overtuigen van de verandering die nodig was voor Gambia. U voerde ook campagne voor de verkiezingen. In 2006, in de periode van de verkiezingen, kwamen gewapende mannen met legerauto's naar jullie huis waar ze zich opstelden aan de poort. Tijdens een schermutseling toen tussen de regerende partij APRC en UDP geraakte u gewond omdat u het geweld wou stoppen. In 2010 trouwde uw broer L. (...) met M. C. (...) (CG 14/01039). Samen met uw schoonzus, die ook actief was voor UDP, voerde u vervolgens campagne. In juli 2013 begon uw vader tekstberichten op zijn GSM te krijgen waarin gesteld werd dat zijn zoon en schoondochter dienden te stoppen met aan politiek te

doen. Anders zou hij vermoord worden of zouden zijn zoon en schoondochter gearresteerd of vermoord worden. Omdat uw vader oordeelde dat het voor jullie te gevaarlijk werd, stuurde hij u en uw schoonzus op 13 februari 2014 naar Dakar, waar jullie een Russisch visum dienden te regelen dat jullie de volgende dag verkregen. Op 14 februari vernamen jullie van uw vader dat 14 van jullie collega's, die hetzelfde werk voor UDP deden als jullie, gearresteerd werden. Uw vader raadde u daarom aan in Senegal te blijven. Op 21 februari, nadat uw vader vliegtickets voor jullie geregeld had, keerden u en uw schoonzus terug naar Banjul van waar jullie de volgende dag vertrokken naar Moskou. In Moskou werd geoordeeld dat jullie te weinig financiële middelen hadden om Rusland binnen te mogen, waarop jullie werden teruggestuurd naar België. Op 24 februari 2014 vroegen jullie hier asiel aan.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Er kan immers geen geloof gehecht worden aan uw verwantschap met D. B. (...), de nationale voorzitter van de UDP en aan uw eigen politiek activisme voor UDP.

Vooreerst dient te worden vastgesteld dat u verklaringen over uw beweerdde familie aflegt die tegenstrijdig zijn aan die van uw beweerdde schoonzus. Zo verklaarde u voor het CGVS dat uw zus S. (...) bij jullie inwoonde en dat deze geen kinderen heeft (zie gehoor CGVS, p. 3). Uw schoonzus verklaarde echter voor het CGVS dat S. (...) wel in Bakau woonde, maar niet in het familiehuis en dat ze vier dochters heeft (zie gehoor CGVS C. M. (...), p. 5). Na de pauze en nadat ook u en uw schoonzus een gesprek hadden tijdens de pauze, vroeg de protection officer nogmaals aan uw schoonzus waar S. (...) woont, waarop uw schoonzus stelde dat ze in Bakau woont. Gevraagd of ze dan in het familiehuis woont, antwoordde uw schoonzus dat ze haar 'keuken' in het familiehuis deed maar er niet slaapt (zie gehoor CGVS C. M. (...), p. 8). Uw schoonzus stelde dus haar antwoord bij. Bovendien begon uw schoonzus merkwaardig genoeg plots te twijfelen of uw zus S. (...) wel kinderen had en was ze niet meer zeker of de kinderen wel van S. (...) waren. Het is totaal onaannemelijk dat u en uw schoonzus er niet in slagen consistente antwoorden te geven op dergelijke eenvoudige vragen betreffende jullie dagelijkse leefomgeving. Ook gaf u initieel aan dat jullie met z'n zessen in jullie huis woonden, met name u, uw broer, schoonzus, zus, moeder en vader (zie gehoor CGVS, p. 3). Later gevraagd of uw schoonzus, die bij u inwoonde volgens uw verklaringen, kinderen heeft, herinnerde u zich dat ze twee kinderen heeft (zie gehoor CGVS, p. 3). Gevraagd waar die kinderen dan woonden, verklaarde u dat ze nu in Sukuda wonen maar dat ze tevoren bij jullie in huis woonden (zie gehoor CGVS, p. 3) wat het merkwaardig maakt dat u hen eerder niet vermeldde toen gevraagd werd met wie u allemaal samenwoonde.

Gevraagd naar het werk van uw schoonzus verklaarde u dat ze op de markt stond en er groenten verkocht (zie gehoor CGVS, p. 4). Uw schoonzus verklaarde echter dat ze op de markt schoenen en kledij verkocht (zie gehoor CGVS C. M. (...), p. 6). Gevraagd naar het werk van uw broer L. (...) verklaarde u dat hij niet werkte en dat u niet weet waarom maar dat het niet gemakkelijk is om in Gambia een job te vinden (zie gehoor CGVS, p. 4). Uw schoonzus verklaarde echter dat haar man, uw broer L. (...), niet werkt omdat hij ziek is nu (zie gehoor CGVS C. M. (...), p. 7). Aangezien jullie jaren in hetzelfde huis zouden gewoond hebben is het niet aannemelijk dat jullie deze informatie over elkaar niet zouden kennen. Dat jullie over andere dingen wel overeenstemmende verklaringen afleggen herstelt bovenstaande vaststellingen betreffende de ongeloofwaardigheid van jullie verwantschap niet, aangezien bovenstaande inconsistenties duidelijk aantonen dat de gelijklopende elementen uit jullie asielrelaas duidelijk afgesproken en ingestudeerd zijn omdat er geen mogelijke aannemelijke verklaring is waarom jullie bovenstaande essentiële elementen uit jullie onmiddellijke omgeving niet zouden kennen van elkaar.

Wat betreft jullie activiteiten voor de UDP dient ook een fundamentele tegenstrijdigheid te worden vastgesteld. Zo stelde u uitdrukkelijk dat uw schoonzus hetzelfde werk deed als u en dezelfde functie, met name 'youth mobiliser' had (zie gehoor CGVS, p. 11). U stelde ook dat u ook met uw schoonzus samenwerkte ('niet altijd') en soms ook met andere jongens (zie gehoor CGVS, p. 11). Gevraagd waar u de laatste keer met uw schoonzus samen van huis tot huis ging, noemde u enkele wijken op (zie gehoor CGVS, p. 12), waaruit mag afgeleid worden dat jullie wel degelijk samen activiteiten hadden voor UDP. Uit de verklaringen van uw schoonzus kan echter worden afgeleid dat jullie aparte activiteiten hadden voor UDP, met name zij voor de vrouwen en u voor de mannen. Tweemaal gevraagd of jullie samen activiteiten hadden verwees ze naar uw activiteiten bij de mannen en haar activiteiten bij de vrouwen maar gaf ze niet aan dat jullie samen activiteiten hadden (zie gehoor CGVS C. M. (...), p. 13).

Verder legt u tijdens uw gehoor voor het CGVS verklaringen betreffende de UDP af die tegenstrijdig zijn aan de informatie waarover het CGVS beschikt. Het CGVS beschikt immers over de tekst van 'the constitution of the united democratic party', een tekst die op het internet niet meer terug te vinden

valt omdat de website van de UDP niet meer raadpleegbaar is. Hoewel u veel kennis tentoonspreidt over 'feiten en mensen' waarvan u ook internetartikels voorlegt, dient te worden vastgesteld dat u minder op de hoogte blijkt te zijn van zaken die niet eenvoudig op het internet te vinden zijn, maar waarvan toch mag verwacht worden dat u ze, als jarenlange activist voor UDP en zoon van de nationale voorzitter, zou mogen kennen.

Zo verklaarde u dat er geen procedure is om lid te worden van de UDP, dat er geen UDP-lidkaarten bestaan en weet u niet of leden al dan niet een lidmaatschapsbijdrage dienen te betalen (zie gehoor CGVS, p. 10). Uit de informatie waarover het CGVS beschikt blijkt echter dat er wel degelijk een procedure dient doorlopen te worden (een aanvraag tot lidmaatschap dient goedgekeurd te worden), bovendien wordt er ook melding gemaakt van lidkaarten en bijdragen. Van iemand die beweert dat hij youth mobiliser was, mag toch verwacht worden dat hij op de hoogte zou zijn van de manier waarop men lid kan worden van de partij. Gevraagd of er naast de nationale voorzitter ook voorzitters zijn van delen van Gambia, voor onderdelen (van de partij), verklaarde u zich dat niet te herinneren (zie gehoor CGVS, p. 10). Uit de 'constitution' van de partij blijkt nochtans dat UDP ook opgedeeld is in regionale afdelingen die een voorzitter hebben.

Verder blijkt u ook helemaal niet op de hoogte te zijn van enkele essentiële gegevens betreffende uw vermeende partij en betreffende uw vermeende vader. Zo weet u niet of uw vader door de partij, als voorzitter, betaald wordt (zie gehoor CGVS, p. 8). Gevraagd of uw vader ooit gearresteerd werd, verklaart u 'nee, dat herinner ik me niet.' (zie gehoor CGVS, p. 8). Het is totaal onaannemelijk dat, indien uw vader werkelijk ooit zou gearresteerd zijn, u daar als zijn zoon en medeactivist, niet (meer) van op de hoogte zou zijn. U weet bovendien niet te zeggen hoe oud uw vader is noch of hij al voor 2010 voorzitter was van de UDP (zie gehoor CGVS, p. 8). U verklaart zelf lid geworden te zijn in 2006 waardoor het helemaal niet aannemelijk is dat u niet zou weten of uw vader toen al, of voor 2010 voorzitter was van de partij (zie gehoor CGVS, p. 6, 8). U weet evenmin wanneer uw vader de laatste keer deelnam aan verkiezingen, noch hoe de presidentskandidaat van UDP bepaald wordt. U verklaart niet te weten of hij op het congres verkozen dan wel geselecteerd wordt (zie gehoor CGVS, p. 11). Vervolgens verklaart u dat er zeker veel mensen, collega's van u (uit de UDP) vermoord zijn, maar slaagt u er niet in één vermoord UDP-lid bij naam te noemen (zie gehoor CGVS, p. 12). U weet evenmin of de 14 collega's die gearresteerd werd, eveneens werden bedreigd. U kent ook geen (andere) youth mobilisers die bedreigd zouden zijn (zie gehoor CGVS, p. 13).

Verder kan nog worden opgemerkt dat u verklaarde dat uw vader D. B. (...) (alias D. B-f. (...)) slechts drie kinderen heeft, met name u, uw zus S. (...) en uw broer L. (...) (zie gehoor CGVS, p. 3). U verklaarde eveneens dat hij slechts één echtgenote heeft (zie gehoor CGVS, p. 3). Uit informatie, toegevoegd aan uw administratief dossier en afkomstig van een bron die u eveneens gebruikt bij het aanvoeren van internet-documenten (m.n. G. (...)), blijkt echter dat er ook nog sprake is van ene M. L. B. (...) en Y. B. (...) als zijnde kinderen van D. B. (...). Bovendien wordt er verwezen naar de moeder van deze personen als A. B. (...), terwijl u als naam van uw moeder An. (...) opgeeft bij de DVZ (zie verklaring DVZ, nr. 13A).

Dat u van deze, nochtans voor uw beweerde functie en door uw beweerde verwantschap met de voorzitter, essentiële elementen niet op de hoogte bent, tast de doorleefdheid en geloofwaardigheid van uw verklaringen met betrekking tot uw lidmaatschap en activisme voor UDP fundamenteel aan.

Bovendien zijn ook uw verklaringen betreffende de problemen die u aanhaalde evenmin doorleefd noch geloofwaardig te noemen. Zo verklaart u dat u Gambia hebt ontvlucht omwille van doodsb bedreigingen die op de GSM van uw vader aankwamen (zie gehoor CGVS, p. 12). U verklaarde bovendien dat vele collega's van u vermoord werden en u haalt doorheen het gehoor meermaals namen van personen aan die problemen kregen met de autoriteiten (zie gehoor CGVS, p. 12, 9).

Gevraagd of het dan niet gevaarlijk was om huis aan huis mensen te proberen te overtuigen omdat je toch niet weet wie er in dat huis woont, reageerde u merkwaardig genoeg door te stellen dat het niet gevaarlijk is, dat ze je niets zullen maken maar dat ze je gewoon niet laten praten (zie gehoor CGVS, p. 11). Nochtans, aan het einde van het gehoor, gevraagd waarom u bedreigd werd door de autoriteiten, verwees u naar de dingen die u aan de mensen zei over wat er misloopt in Gambia en veronderstelde u dat misschien iemand u hoorde spreken waarna die bedreigingen kwamen (zie gehoor CGVS, p. 14). Uw inconsequente verklaringen over het risico dat aan uw politieke activiteiten zou verbonden zijn, tasten reeds de doorleefdheid van uw verklaringen aan. Gevraagd of u, buiten de dreigingen op uw vaders GSM nog problemen hebt gehad, haalde u aan dat u geen andere problemen had. Merkwaardig genoeg voegde u hieraan toe 'Ik ga naar werk, ik kom van werk en ik blijf thuis.' (zie gehoor CGVS, p. 12). Dit is een wel heel opmerkelijke verklaring voor iemand die beweerde youth mobiliser te zijn van een partij die van huis tot huis ging en deelnam aan meetings tot kort voor uw vertrek (zie gehoor CGVS, p. 12). Bovendien verklaarde u voor juli 2013, het moment waarop de dreigingen zouden begonnen zijn, nooit persoonlijke problemen te hebben gehad (zie gehoor CGVS, p. 12). Gevraagd naar de laatste meeting waar u was waar er problemen waren, verwees u naar een meeting in 2006 (zie

gehoor CGVS, p. 10). U verklaart ook nooit gearresteerd te zijn (zie gehoor CGVS, p. 7). Ook sinds u Gambia verliet is er niets meer gebeurd (zie gehoor CGVS, p. 4). Ook wanneer u van deur tot deur ging campagne voeren, had u nooit problemen met de autoriteiten (zie gehoor CGVS, p. 13). U verklaart merkwaardig genoeg dat u toen geen problemen had want 'daar heb je geen toestemming voor nodig. Het heeft niks te maken met de autoriteiten.' (zie gehoor CGVS, p. 13). Opnieuw legt u hier verklaringen af die helemaal niet doorleefd overkomen voor een activist van een partij waarvan de leden zouden gevisieerd worden door het huidige regime en die omwille van een vrees voor zijn leven zijn land diende te verlaten. U verklaarde immers sinds juli 2013 bedreigingen te hebben ontvangen omwille van het feit dat u campagne zou gevoerd hebben (zie gehoor CGVS, p. 14), maar anderzijds verklaarde u dat van huis tot huis gaan (wat toch een soort van campagne voeren is) niet leidde tot problemen met de autoriteiten.

Gevraagd wat er in de tekstberichten precies stond, verklaart u dat de inhoud was : 'Vertel je zoon en schoondochter uit de politiek te blijven anders zullen we u doden of hen doden of arresteren zoals hun collega's' (zie gehoor CGVS, p. 13). U verklaarde echter dat uw 'collega's' pas op 14 februari 2014 gearresteerd werden, toen die tekstberichten reeds lang aan de gang waren. U hiermee geconfronteerd gaf u de protection officer gelijk dat u de berichten in juli kreeg maar voegde u eraan toe dat het maar bleef duren en dat jullie in Dakar te horen kregen dat uw collega's gearresteerd werden, wat geen verduidelijking biedt op de vaststelling dat er reeds naar de arrestaties verwezen zou zijn in de berichten die in juli begonnen.

Verder is het toch opmerkelijk dat jullie reeds sinds juli 2013 dergelijke tekstberichten zouden gekregen hebben, maar dat hieraan gedurende de 6 maanden dat u nog in Gambia bleef, nooit enig gevolg werd gegeven door de afzenders, die jullie eigenlijk onbekend zijn (zie gehoor CGVS, p. 13). U verklaarde nochtans in januari 2014 nog naar een meeting te zijn gegaan en nog in 2014 voor u naar Senegal ging campagne te hebben gevoerd (zie gehoor CGVS, p. 11, 12). U verklaarde nooit enig probleem te hebben gehad buiten de dreigingen op de GSM van uw vader, hoewel u uw activiteiten dus niet stopzette. Bijgevolg kunnen vragen gesteld worden bij de ernst van de door u aangehaalde telefonische bedreigingen.

Ten slotte kan nog worden vastgesteld dat u verklaarde dat u sinds juli 2013 bedreigingen ontving. U gaat ervan uit dat deze van de Gambiaanse autoriteiten afkomstig zijn (zie gehoor CGVS, p. 14). Aangezien u bijgevolg vreesde dat de Gambiaanse autoriteiten u zouden vermoorden is het wel merkwaardig dat u in september 2013, twee maanden na het begin van de bedreigingen, besloot en er ook nog in slaagde een (nieuw) internationaal paspoort te verkrijgen van de Gambiaanse autoriteiten. Gevraagd waarom u het indertijd aanvroeg stelt u dat uw oude paspoort verlopen was en u dan een nieuw ging halen, zonder dat u plande te reizen (zie gehoor CGVS, p. 5). In dat opzicht is het nog merkwaardiger dat u op die manier de aandacht van de autoriteiten die u nochtans vreesde door de bedreigingen, op u zou richten. Hetzelfde geldt trouwens voor uw rijbewijs dat u eveneens in september 2013 zou uitgereikt zijn. Evenzeer opmerkelijk is het dat u, hoewel u zich in Senegal bevond op het moment dat uw '14 collega's' gearresteerd werden, iets wat u ook voor zichzelf vreesde, besloot toch terug te keren naar Gambia, het land waar u verklaarde te worden vervolgd, om van daaruit een vlucht te nemen. Ook dit gegeven tast de ernst van uw vrees verder aan.

Gelet op het voorgaande kan in uw hoofd geen vermoeden van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, worden vastgesteld.

De documenten die u in het kader van uw asielaanvraag voorlegde wijzigden hetgeen hierboven werd vastgesteld niet. Uw paspoort werd hierboven reeds besproken en verder worden de gegevens daarop niet in twijfel getrokken. De vaststelling dat uw achternaam B. (...) is en u in Bakau geboren bent, toont op zich niet aan dat u de zoon zou zijn van D. B. (...). U verklaart immers zelf dat er veel B. (...)s zijn in heel Gambia dat ook het dorpshoofd van Bakau B. (...) heet en geen familie van u is (zie gehoor CGVS, p. 9). Hetzelfde geldt voor uw rijbewijs.

Wat betreft de 'letter of support' kan vooreerst worden opgemerkt dat deze uw activiteiten voor UDP en uw verwantschap met D. B. (...) vermeldt, twee elementen die hierboven reeds ongeloofwaardig werden bevonden op basis van uw verklaringen hierover en de verklaringen van uw schoonzus. Dit document herstelt deze vastgestelde ongeloofwaardigheid niet. Vooreerst dient te worden vastgesteld dat dit document een duidelijk gesolliciteerd karakter heeft met het oog op het verkrijgen van een verblijfsstatuut. Bovendien bevat het geen enkele hoofding of stempel waaruit kan blijken dat dit document werkelijk uitgaat van een door UDP erkend orgaan. Het document haalt aan dat u behoort tot de jongeren met een hoog risico maar er dient te worden vastgesteld dat u helemaal geen gewag maakte van problemen, buiten bedreigingen op de GSM van uw vader. Zoals hierboven blijkt zag u dat risico alvast helemaal zelf niet in, zodat getwijfeld kan worden aan de kennis van uw situatie van de opsteller van dit document. U blijkt de opsteller ook zelf niet persoonlijk te kennen (zie gehoor CGVS, p. 6), hoewel hij zelf wel stelt dat hij u kent. Er kan dus vanuit gegaan worden dat ook de opsteller

zich heeft moeten laten informeren, zoals u ook aangeeft (zie gehoor CGVS, p. 6). U verklaart dat hij contact had met uw vader maar u weet niet op welke manier. Al deze vaststellingen betreffende het door u voorgelegde document laten reeds toe te concluderen dat dit document niet van dien aard is dat het bovenstaande vaststelling betreffende de ongeloofwaardigheid van uw verklaringen weet te herstellen. U legde ook een medisch attest neer (dd. 25/2/2014) van de centrumarts die stelt dat u een litteken heeft op uw linkeronderarm. De arts stelt duidelijk dat de vernoemde omstandigheden waarin u dit litteken zou hebben opgelopen gebaseerd zijn op uw verklaringen, met name dat u een verwonding opliep bij een gevecht tussen twee politieke partijen. U meer uitleg gevraagd over de manier waarop u dit litteken opliep stelt u voor het CGVS niet te weten wie u sneed aangezien het nacht was. U verklaarde bovendien dat er geen andere gewonden vielen op dat moment (zie gehoor CGVS, p. 7). Ook deze verklaringen en dit document laten, gezien de vaagheid ervan en gezien reeds geen geloof gehecht wordt aan uw verklaringen betreffende uw politieke activiteiten en uw problemen daardoor, niet toe bovenstaande vaststellingen te betwifelen. Vervolgens legt u nog enkele (3) artikels voor betreffende activisten van UDP en hun problemen. Nergens in deze artikels wordt u genoemd. Bovendien hebben ze geen betrekking op uw situatie aangezien geen geloof gehecht wordt aan uw banden met UDP. Ook de foto die u voorlegt en die enkele Gambiaanse politici zou afbeelden, draagt op zich niets bij aan uw asielrelaas. U legt ten slotte nog een document neer ter staving van uw verklaringen voor een ziekenhuis in Gambia gewerkt te hebben. Deze verklaringen worden hierboven echter niet in twijfel getrokken maar voegen verder ook niks toe aan uw asielrelaas.

Hier kan nog aan toegevoegd worden dat ook ten aanzien van uw schoonzus, M. C. (...) (CG 14/01039), in het kader van haar asielaanvraag een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werd genomen op basis van het bedrieglijke karakter van haar verklaringen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoekende partij de schending aan van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de artikelen 48/4 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). In het verzoekschrift stelt verzoekende partij tevens dat de beslissing die steunt op onjuiste of op juridisch onaanvaardbare motieven, met machtsoverschrijding is genomen. Zij is eveneens de mening toegedaan dat de bestreden beslissing al te snel genomen werd en dat verwerende partij haar asielaanvraag niet voldoende heeft onderzocht.

Verzoekende partij geeft in haar verzoekschrift te kennen dat zij niet akkoord kan gaan met de motieven van de bestreden beslissing. Zij gaat in haar verzoekschrift in op de motieven van de bestreden beslissing en tracht deze te verklaren dan wel te weerleggen.

2.2.1. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing volledig kent en inhoudelijk aanvecht. Zij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoekende partij in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel dient dan ook vanuit dit oogpunt te worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.2.2. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag

gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (vgl. RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielaanvraag kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.2.3.1. Verzoekende partij wenst erop te wijzen dat zij lid is van de “*United Democratic Party (UDP)*”, dat zij de zoon is van de voorzitter van de UDP, dat zij een actief lid is van deze partij en dat zij sinds de laatste dreigementen en de daadwerkelijke gevangenneming van een aantal UDP-leden door het huidige regime vreest voor haar leven. Verzoekende partij haalt tevens aan dat in Gambia op regelmatige basis oppositieleiden worden opgepakt en veroordeeld. Recentelijk, in december 2013, zijn drie UDP-leden gevangengenomen door de autoriteiten. Dienaangaande verwijst verzoekende partij naar een tweetal nieuwsberichten afkomstig van de website van “Amnesty International” (bijlage 6 bij het verzoekschrift).

2.2.3.2. De Raad wijst verzoekende partij erop dat het louter volharden in haar asielproblematiek niet volstaat om de verschillende motieven in een ander daglicht te plaatsen. Waar verzoekende partij verwijst naar een tweetal nieuwsberichten, stelt de Raad vast dat deze informatie evenmin van aard is om de geloofwaardigheid van haar vluchtrelaas te herstellen. De Raad merkt hierbij nog op dat noch verzoekende partij noch haar schoonzus worden vermeld in deze nieuwsberichten.

2.2.4.1. Betreft de vaststelling dat verzoekende partij en haar schoonzus elkaar tegenspreken omtrent de woonplaats van S. en het feit of zij al dan niet kinderen heeft, wijst verzoekende partij erop dat haar schoonzus (pas) sinds 2010 gehuwd is met haar broer. Ter staving van deze bewering voegt zij de huwelijksakte toe aan het verzoekschrift (bijlage 3, zie ook de “*authentication of marriage certificate form*”, bij bijlage 4). Verzoekende partij licht verder toe dat haar familie een aantal problemen heeft, die taboe zijn in de Gambiaanse cultuur, en die dan ook niet aan haar schoonzus werden meegedeeld. Zij legt uit dat haar zus in feite geen kinderen kan krijgen en dat haar man reeds vier kinderen heeft met een andere vrouw. Dit is een schande in de Gambiaanse cultuur en S. heeft dan ook naar de buitenwereld toe de indruk willen geven dat de kinderen van haar man eveneens haar kinderen zijn. Verzoekende partij benadrukt nog dat deze problemen niet werden meegedeeld aan haar schoonzus opdat deze kwestie niet al te veel verspreid zou worden in de buitenwereld. Verzoekende partij stelt hierna nog dat, omdat de relatie tussen S. en haar man problematisch was, S. heel vaak bij haar ouders verbleef. Verzoekende partij stelt ten slotte dat zij tijdens haar gehoor niet is ingegaan op deze problematiek en dat verwerende partij er ook niet naar gevraagd heeft.

2.2.4.2. De Raad stelt vast dat waar in de bestreden beslissing wordt aangehaald dat verzoekende partij weinig coherente verklaringen heeft afgelegd omtrent het aantal personen dat in hun huis woonde, verzoekende partij dienaangaande geen uitleg verschaft in haar verzoekschrift waardoor deze vaststelling als onbetwist en vaststaand wordt beschouwd.

Verder oordeelt de Raad dat de opmerking van verzoekende partij dat het niet kunnen krijgen van kinderen en het tevens samen zijn met een man die reeds vier kinderen heeft binnen de Gambiaanse cultuur een schande is een blote bewering betreft vermits verzoekende partij deze op generlei wijze met objectieve informatie onderbouwt.

Ten slotte stelt de Raad vast en is hij van oordeel dat de schoonzus M. C. van verzoekende partij jarenlang in de ouderlijke woning van verzoekende partij heeft gewoond en M. C. oorspronkelijk verklaarde dat S., de zus van verzoekende partij, vier kinderen had, dat M. C. bij een tweede versie meent dat S. louter haar “keuken” deed in voormeld ouderlijk huis en er niet sliep – nadat ze eerder had gezegd dat ze er niet inwoonde – wat in strijd is met de inhoud van het verzoekschrift waar verzoekende partij gewag maakt van een inwonen van haar zus S. bij haar ouders op regelmatige basis en dit omwille van de problemen met haar man en dat het ingevolge huwelijksproblemen regelmatig inwonen van S. niet wijst op een geheimhouding van een probleem of schande binnen de familie, zeker niet voor de

inwonende familieleden zoals de schoonzus van verzoekende partij. Uit voormelde premissen kan niet worden aangenomen dat indien S. en de schoonzus M. C. frequent onder hetzelfde dak hebben verbleven deze schoonzus geen kennis zou hebben van de gezinssituatie van S. en kan evenmin enig geloof worden gehecht aan de door verzoekende partij voorgehouden verwantschap met de door haar beweerde vader en diens gezin of familie, zoals correct gemotiveerd door verwerende partij.

Betreft de door verzoekende partij bijgebrachte huwelijksakte, neemt de Raad het door verwerende partij gestelde antwoord in haar nota met opmerkingen over en sluit zich hierbij aan: *“Waar verzoeker op heden een registratie van de huwelijksakte tussen zijn broer en C. M. neerlegt om te staven dat dezen sinds 2010 gehuwd zijn, merkt verwerende partij op dat onderhavig document bezwaarlijk de gedane vaststellingen zou kunnen ombuigen. Immers betreft het een document waaruit blijkt dat het huwelijk op 2 april 2014 geregistreerd zou zijn, zijnde minder dan 2 weken geleden, wat geenszins ernstig kan genoemd worden. Daarenboven bevat het document in kwestie een aantal andere merkwaardigheden dewelke niet toelaten er enige objectieve bewijswaarde aan toe te kennen. Zo verwijst het document naar de term ‘bridegroom’ daar waar het op andere plaatsen wel degelijk een onderscheid maakt tussen de bride en de groom. Daarenboven zijn de spaties waar de handtekeningen zouden moeten staan van de bruidegom, de bruid, haar voogd en de getuigen leeggelaten wat de authenticiteit van onderhavig document ernstig in het gedrang brengt.*

Indien verzoekers beweerde schoonzus daadwerkelijk sinds januari 2010 gehuwd zou zijn met verzoekers broer L., en tevens zoon van D. B., dan kan men er redelijkerwijze van uitgaan dat zij hier een authentiek document van zouden neerleggen wat zij nalaten te doen. Dat verzoeker en diens schoonzus in casu niet verder komen dan het neerleggen van een dergelijke gebrekkig document, dat daarenboven slechts een kleurenkopie betreft doet, verweerders inziens, des te meer afbreuk aan de algehele geloofwaardigheid in hoofde van verzoeker en diens schoonzus. De door verzoeker neergelegde authenticatie van onderhavig stuk vermag geen ander licht te werpen op bovenstaande vaststellingen inzake het gebrekkige karakter van het neergelegde registratie-attest. Te meer nu ook dit document slechts een kleurenkopie betreft aan hetwelk evenmin enige objectieve bewijswaarde kan worden toegekend.”

2.2.5.1. Waar verzoekende partij en haar schoonzus zich flagrant tegenspreken over het werk van laatstgenoemde, wijst verzoekende partij erop dat haar schoonzus niet altijd dezelfde goederen verkocht op de markt. Soms verkocht zij schoenen en kledij, soms verkocht zij fruit en groenten. In Gambia kunnen mensen verschillende dingen tegelijk verkopen op de markt, zo stelt verzoekende partij.

2.2.5.2. De Raad stelt vast dat verzoekende partij tijdens haar gehoor duidelijk heeft aangegeven dat haar schoonzus groenten verkocht op de markt, terwijl haar schoonzus duidelijk heeft verklaard dat zij kleren en schoenen verkocht. Waar verzoekende partij dan in haar verzoekschrift stelt dat haar schoonzus groenten verkocht maar ook wel schoenen en kleren, stelt de Raad vast dat het om een gekunstelde *post factum*-verklaring gaat waarbij verzoekende partij beide versies met elkaar tracht te verzoenen. Dergelijk verweer kan geen afbreuk doen aan de vastgestelde tegenstrijdigheid. De Raad wenst er volledigheidshalve nog op te wijzen dat de motivering van verwerende partij als een geheel dient te worden gelezen en niet als een samenstelling van aparte componenten die elk op zich het eindresultaat van de bestreden beslissing kunnen dragen.

2.2.6.1. Inzake de onderling tegenstrijdige verklaringen over de reden waarom de broer van verzoekende partij niet werkt, wenst verzoekende partij te vermelden dat haar broer wel degelijk ziek is, doch dat hij in het verleden heeft gewerkt in Gambia. Zij onderstreept dat haar broer werkloos is omdat hij ziek is en omdat er niet veel werk is in dit land. Verzoekende partij verduidelijkt hier nog bij dat in Gambia, zieke en gehandicapte mensen heel vaak proberen te werken omdat ze er anders geen inkomen hebben.

2.2.6.2. De Raad stelt vast dat tijdens het gehoor van verzoekende partij het volgende werd gesteld: *“En haar man, uw broer, wat deed die? Die werkt niet. Waarom niet? Hij heeft geen job. IK weet niet. Gambia is niet gemakkelijk om job te vinden.”* (administratief dossier, stuk 3, p. 4). Aangezien uit deze verklaringen duidelijk blijkt dat verzoekende partij eigenlijk niet wist waarom haar broer, de man van haar schoonzus, werkloos was en zij enkel vermoedde dat dit zo was omdat het moeilijk is om in Gambia aan werk te geraken, stelt de Raad vast dat verzoekende partij ook hier aan de hand van *post factum*-verklaringen beide versies met elkaar tracht te doen rijmen, hetgeen niet overtuigt. De tegenstrijdigheid in kwestie blijft dan ook behouden. Daarbij merkt de Raad op dat het feit dat verzoekende partij en haar schoonzus, hoewel zij jaren in hetzelfde huis zouden hebben gewoond, zich

tegenspreken over dergelijke essentiële zaken, op ernstige wijze afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van hun verklaringen.

2.2.7.1. Wat betreft de onderlinge tegenstrijdigheid die verwerende partij heeft vastgesteld met betrekking tot de activiteiten die verzoekende partij en haar schoonzus verrichten voor de UDP, verklaart verzoekende partij dat zij en haar schoonzus wel degelijk samenwerkten in een aantal wijken, doch dat zij de mannen in de wijk informeerde en haar schoonzus de vrouwen.

2.2.7.2. De Raad stelt vast dat de schoonzus van verzoekende partij meermaals heeft verklaard dat zij activiteiten had bij de vrouwen en dat verzoekende partij activiteiten had bij de mannen en dat zij dus niet samenwerkten (administratief dossier, stuk 4, p. 13). Tijdens het gehoor van verzoekende partij wordt dan weer het volgende gesteld: *“Werkte u steeds met uw schoonzus of met andere mensen? Niet altijd soms ook met andere jongens. (...) Wat was de laatste plaats waar jullie met schoonzus samen campagne gingen voeren? Op een meeting in januari 2014. Waar? IN bakau. Van huis naar huis gaan? Daarvoor. Maar samen met uw schoonzus huis tot huis, waar laatste keer gegaan samen? In onze area. (...)”* (administratief dossier, stuk 3, p. 11 en 12). Deze verklaringen in acht genomen, dient wederom te worden besloten dat verzoekende partij een poging onderneemt om beide afwijkende versies op kunstmatige wijze met elkaar te doen rijmen. Het spreekt voor zich dat dit niet volstaat om de tegenstrijdigheid in kwestie te weerleggen. Daarbij ziet de Raad niet in hoe verzoekende partij en haar schoonzus in dezelfde wijk aan de slag zouden zijn gegaan waarbij verzoekende partij zich enkel zou hebben beziggehouden met de mannen en haar schoonzus enkel de vrouwen zou hebben aangesproken. Uit hun verklaringen blijkt immers dat zij van deur tot deur gingen om te vragen of zij even mochten binnenkomen om te spreken over de UDP, zonder op voorhand te weten bij wie zij zouden terechtkomen.

2.2.8.1. Nopens de vaststelling dat verzoekende partij verklaringen heeft afgelegd met betrekking tot de procedure om lid te worden bij de UDP die tegenstrijdig zijn met de objectieve informatie waarover verwerende partij beschikt, wenst verzoekende partij erop te wijzen dat de partij er alles aan doet opdat mensen heel gemakkelijk lid kunnen worden van de partij. Zij benadrukt dat, hoewel er mogelijkwerwijze een voorgeschreven procedure is, het in de praktijk heel gemakkelijk is om lid te worden van de UDP. Dit is zo omdat niet iedereen naar school is geweest in Gambia en dat de meeste mensen er dus analfabeet zijn. Van de armen kan ook niet worden verwacht dat zij lidgeld betalen.

2.2.8.2. De Raad is van oordeel dat, van iemand die beweert dat hij van 2006 tot 2014 “youth mobiliser” was binnen de UDP – hij diende onder meer mensen te informeren over de partij en stemmen en leden te ronselen voor deze partij – en dat hij dan ook nog eens de zoon is van B. D., die nationaal voorzitter is van de UDP, redelijkerwijs kan worden verwacht dat die een gedetailleerde toelichting kan geven over de (officiële) procedure die dient te worden gevolgd om lid te worden van de UDP. Minstens kan van verzoekende partij worden verwacht dat zij op de hoogte is van het feit dat er wel degelijk een procedure bestaat, hetgeen niet blijkt uit haar verklaringen bij het gehoor op het Commissariaat-generaal waar zij zelfs uitdrukkelijk stelt niet te weten of er lidkaarten bestaan en of er bijdragen dienen te worden betaald (administratief dossier, stuk 3, p. 10). Dat het in de praktijk om verschillende redenen anders zou verlopen kan deze onwetendheid niet verantwoorden. Waar verzoekende partij in haar verzoekschrift plots wel komt aandraven met het feit dat er een procedure voorgeschreven is om lid te worden, betreft dit duidelijk een *post-factum*-verklaring die op generlei wijze de vastgestelde initiële onjuistheid en onwetendheid kan vergoelijken.

De Raad merkt daarbij nog op dat verwerende partij eveneens motiveert dat verzoekende partij niet op de hoogte bleek te zijn van het feit dat er naast de nationale voorzitter ook voorzitters zijn van delen van Gambia, voor onderdelen van de partij. Verzoekende partij kon evenmin zeggen of haar “vader” door de partij, als voorzitter, betaald wordt en zij kon zich niet herinneren of haar vader ooit gearresteerd werd. Verwerende partij stelt dat het totaal onaannemelijk is dat, indien haar vader werkelijk ooit zou zijn gearresteerd, verzoekende partij daar als zijn zoon en medeactivist niet (meer) van op de hoogte zou zijn. Verwerende partij merkt verder op dat verzoekende partij bovendien niet wist te zeggen hoe oud haar vader is en of hij al voor 2010 voorzitter was van de UDP, terwijl zij nochtans verklaard heeft zelf in 2006 lid te zijn geworden van deze partij. Ook stelt verwerende partij vast dat verzoekende partij niet wist wanneer haar vader de laatste keer deelnam aan verkiezingen en evenmin hoe de presidentskandidaat van de UDP wordt bepaald. Tot slot haalt verwerende partij ook nog aan dat verzoekende partij heeft verklaard dat er zeker veel mensen, collega’s van haar, vermoord zijn, maar dat zij er niet in slaagt ook maar één vermoord UDP-lid bij naam te noemen. Zij wist evenmin of de 14 collega’s die gearresteerd werden, eveneens werden bedreigd. Zij kent ook geen (andere) “youth mobilisers” die bedreigd zouden zijn, aldus verwerende partij. Verwerende partij concludeert dat het feit

dat verzoekende partij, gelet op haar beweerde functie en verwantschap met de voorzitter van de UDP, niet op de hoogte is van deze essentiële elementen, de doorleefdheid en geloofwaardigheid van haar verklaringen met betrekking tot haar lidmaatschap en activisme voor de UDP fundamenteel aantast (zie ook punt 2.2.9. en 2.2.10.2.). De Raad stelt vast dat verzoekende partij voormelde motieven volledig onbesproken laat in haar verzoekschrift, waardoor deze als onbetwist en vaststaand worden beschouwd.

2.2.9. Ook de motivering met betrekking tot het chronologisch niet stroken van de inhoud van de sms-berichten, met betrekking tot het nog zes maanden in Gambia verblijven zonder gevolg, met betrekking tot het ondanks de vrees voor de Gambiaanse autoriteiten toch aanvragen en bekomen van een internationaal paspoort en rijbewijs en met betrekking tot het nog terugkeren vanuit Senegal, wordt door verzoekende partij ongemoeid gelaten waardoor ook deze als onbetwist en vaststaand wordt beschouwd.

2.2.10.1. Wat betreft de opmerking dat verzoekende partij verklaringen heeft afgelegd met betrekking tot het aantal kinderen en vrouwen van haar zogezegde vader die tegenstrijdig zijn met de informatie waarover verwerende partij beschikt, stelt verzoekende partij dat zij deze informatie niet betwist. Zij wenst er wel op te wijzen dat het in Gambia heel vaak voorkomt dat een Gambiaanse man nog elders een familie en kinderen heeft, terwijl het andere gezin hier niet van op de hoogte is. Het leiden van een dubbel leven komt heel vaak voor in Gambia, aldus verzoekende partij.

2.2.10.2. Vooreerst oordeelt de Raad dat de opmerking van verzoekende partij dat het frequent voorkomt dat in Gambia een dubbelleven wordt geleid waarvan het ander gezin niet op de hoogte is een blote bewering betreft vermits deze door verzoekende partij op generlei wijze met objectieve informatie wordt onderbouwd. Verder wijst de Raad erop dat verwerende partij in haar beslissing aanstipt dat het feit dat D. B. ook nog andere kinderen heeft en dat de moeder van deze kinderen Ar. B. heet, afkomstig is van een bron die verzoekende partij zelf heeft gebruikt bij het aanvoeren van internet-documenten. Het komt dan ook niet geloofwaardig over dat verzoekende partij helemaal geen weet zou (kunnen) hebben van deze kinderen/vrouw.

2.2.11.1. Verzoekende partij brengt een document bij waaruit volgens haar kan worden afgeleid dat zij wel degelijk de zoon is van D. B. (bijlage 4 bij het verzoekschrift). Uit dit document kan immers duidelijk worden afgeleid dat zij een stuk grond van haar broer overneemt en dat de getuige hiervan de vader, D. B., is. Verzoekende partij wenst ook nog een document bij te brengen waarop wel degelijk een originele stempel en de handtekening van de partijtop te zien is (bijlage 5 bij het verzoekschrift). Dit document bevestigt uitdrukkelijk dat zij lid is van de UDP en dat het gevaar bestaat dat zij in Gambia zal worden opgepakt en veroordeeld.

2.2.11.2. Betreft het door verzoekende partij aan het verzoekschrift toegevoegde document aangaande de overname van een stuk grond stelt de Raad vast dat het om een kleurenkopie gaat en dat aan faxberichten en fotokopieën geen enkele bewijswaarde kan worden toegekend, gelet op het feit dat deze gemakkelijk door knip- en plakwerk nagmaakt en vervalst kunnen worden (RvS 25 juni 2004, nr. 133.135; RvS 24 maart 2005, nr. 142.624). Aangaande het attest van de partijtop van de UDP oordeelt de Raad dat aan documenten slechts bewijswaarde kan worden toegekend in de mate dat zij gepaard gaan met een geloofwaardig asielrelaas, wat *in casu* niet het geval is.

2.2.12. De Raad stelt vast dat verwerende partij in haar beslissing op zeer omstandige wijze motiveert waarom de verklaringen van verzoekende partij aangaande de problemen die zij aanhaalde, evenmin doorleefd en geloofwaardig te noemen zijn. Nu verzoekende partij in haar verzoekschrift met geen woord rept over deze vaststellingen, worden ook deze motieven als onbetwist en vaststaand beschouwd.

2.2.13. Uit het voorgaande dient te worden besloten dat geen enkel geloof kan worden gehecht aan het door verzoekende partij voorgehouden asielrelaas. Bijgevolg kan haar de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet niet worden toegekend.

2.2.14. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing heeft besloten tot de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielrelaas van verzoekende partij, waarop zij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partij dan ook niet langer kan steunen op de

elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielaanvraag, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. Verzoekende partij toont evenwel niet aan dat er in Gambia een situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon impliceert.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.15. Waar verzoekende partij aanvoert dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de door verzoekende partij neergelegde documenten en de uitgebreide landeninformatie (administratief dossier, respectievelijk stuk 10 en stuk 11) en dat verzoekende partij tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal van 13 maart 2014 de kans kreeg om haar asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen. De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215). Het zorgvuldigheidsbeginsel is derhalve niet geschonden.

2.2.16. Waar verzoekende partij onder verwijzing naar rechtspraak van de Raad van State stelt dat een beslissing die steunt op onjuiste of juridisch onaanvaardbare motieven is genomen met machtsoverschrijding wijst de Raad erop dat verzoekende partij op geen enkele wijze aantoonde welke motieven onjuist of juridisch niet aanvaardbaar zijn. De bestreden beslissing is derhalve niet met machtsoverschrijding genomen.

2.2.17. Het middel is ongegrond. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig april tweeduizend veertien door:

dhr. J. BIEBAUT,

mevr. K. VERHEYDEN,

De griffier,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

griffier.

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. BIEBAUT